

φωνή της ἄρχισε σιγά - σιγά νὰ τραγουδῇ ἓνα τραγοῦδι τῆς πατρίδας μας, ποῦ τὸ τραγουδοῦν οἱ τσομπάνηδες :

Τοῦ Καλομάστου τὸ νερὸ εἶνε γλυκὸ σὰ μέλι.

Τὸ πίνουν οἱ τσομπάνιδες καὶ γίνονται ἀγγέλοι.

Εἶχε ἓνα δικό της τρόπο ποῦ τὸ συνώδευε ἔς τὴν κιθάρα τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἢ Φρόσω. Εἶνε μία ἀπλὴ, μονότονη μελωδία, γεμάτη ὅμως ἀπὸ ἄρωμα θυμαριοῦ, ἀπὸ φρέσκο γάλα καὶ ἀπὸ βουνήσιο, λεπτὸ, ἥρεμο, καὶ μυρωμένο ἀεράκι, ποῦ σοῦ ἀναδεύει τὴν καρδιά καὶ σοῦ ξυπνᾷ μακρυνοὺς κοιμισμένους πόθους.

Ἐντελῶς βέβαιος ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα, ποῦ θὰ ἔφερε ἔς τὴν καρδιά τοῦ Κώστα τὸ τραγουδάκι αὐτὸ τῆς πατρίδας μας, ἤμουν αὖ σκυμμένος κι ἑπερίμενα κάποια ἔκρηξι εἰς τὰ αἰσθήματά του· καὶ δὲν εἶχα ἄδικο. Ἐστράφηκα ἑλιγνὰ πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν εἶδα, ποῦ ἐσκούπιζε τὰ βουρλωμένα μάτια του.

Τὴν ἄλλη βραδυὰ τὰ ἴδια. Ἡ Φρόσω ἐτραγοῦδησε ἓνα ἄλλο παθητικώτερο τραγουδάκι πατριώτικο.

Ἦτον φανερὸ πῶς ὁ Κώστας ἐζητοῦσε ν' ἀποφύγῃ νὰ τ' ἀκούσῃ κ' ἐσηκώθη κ' ἐπῆγε κ' ἐκάθησε μόνος μακριά, ἀλλὰ ἐγὼ ἔγνευα ἔς τὴ γυναῖκα μου νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ καὶ σὲ λίγο ὁ Κώστας ἦλθε κ' ἐκάθησε πάλι μαζί μας μὲ τὰ μάτια μισοκλαμένα...

Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἡ Φρόσω ἐφύλαγε τὸ τελευταῖο κτύπημα γιὰ τὸν Κώστα.

Στὴν πατρίδα μου κάθε ἀρχαία οἰκογένεια ἔχει καὶ τὸ δικό της τὸ τραγοῦδι, τραγοῦδι οἰκογενειακὸ καὶ παλαιὸ ὅσο καὶ ὁ πρῶτος πρόγονος τῆς οἰκογενείας. Ὁ Κώστας ἐκρατοῦσε ἀπὸ οἰκογένεια, ποῦ εἶχε τὸ τραγοῦδι τῆς· καὶ αὐτὸ τὸ τραγοῦδι ἐφύλαξεν ἡ Φρόσω γιὰ τὴν τελευταία, τὴν πιὸ κρίσιμο στιγμή.

Ὅταν τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἐτελείωσε, μᾶς κατέλαβε ὅλους μιὰ μυστηριώδης, ἀνεξήγητη ἀφασία γιὰ κάμποσα λεπτά τῆς ὥρας.

Μέσα ἔς τὴ σιωπὴ αὐτὴ ἀκούω ἔξαφνα λυγμούς. Ἐσήκωσα τὸ κεφάλι κ' ἐκύτταξα πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἐκάθητο ὁ Κώστας. Ἐπετάχθη ἐπάνω μὲ τὸ μαντῆλι ἔς τὰ μάτια καὶ μοῦ λέγει :

— Δὲ βαστῶ πιά. Ἔρχομαι μαζί σας!...

Ἔτρεξα καὶ τὸν ἔσφιξα ἔς τὴν ἀγκαλιά μου.....

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΕΡΟΥΣ

Θταν καμμία γερόντισσα ἢ γέρος
μὲ ἄσπρα ῥόδα γάμου στεφανώνεται,
στὴ νυμφικὴ παστάδα των ὁ Ἔρως
μὲ τὴ σκιὰ τοῦ Χάρου ἀνταμώνεται.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ